

Wõta ja loe!

№ 1. — 4. aastakäit.

Ilmub 13. novembril 1934.

Õigus ja arm.

Kedagi jaffi krahwi tuli ta haiguse ajal külastama ta koguduse õpetaja. Haige oli selle üle tänulik, soovis ka tõnelust waimulikkude asjade üle, kuid ei tahtnud kuulda midagi Jeesusest Kristusest. Õpetaja rääkis talle Jumala armastusest, teinekord Jumala wägewusest, tartusest ja kõittheadwusest, kolmas kord Jumala pühadusest, mis kõite ebapuhast ja pühitsemata endast peab ära lükkama ning neljandal korral kõikumata õigusest. Selle oda ees hakkas haige hädaldama: „Pidage, ma palun teid! Kui kõitwäeline nii püha ja õige on, siis olen ma hutas!“

Pastor kummardus tõijelt ja lahtus. Alles kui krahw teda kutsuda lasi, tuli ta jälle. Krahw ütles: „Ah, mispäraft pole te nii kaua tulnud? Mu hinges on kõik segamini lahtlused ja ahastus. Mulle tundub nagu oleks ma juba põrgus, wõi põrgu minus. Delge ometi midagi, mis mind kergeidaks. Pehmendage midagi oma waljust, piinawast kinnitusest, wõi õelge vähemalt mulle üks troosti sõna, mis wõiks mind rahustada.“

Pastor wastas: „Ma pean püha tõsidusega kordama, et Jeesand Jumal, kellega meil tegemist on, armuline ja halastaja, aga ta püha ja õige on. Ma wõiksin teile küll midagi troostirikast welda, kuid et teie seda tõde ei taha kuulda, pean ma teid jätma sellesse õnnetusse seisukorda.“

„Ah, ei,“ hüüdis surija tõsises ahastuses „õelge mulle midagi, mis mind aidata wõiks, olgu see mis tahes!“

„Kindlasti tean ma ühte lohutust, aga siis peate mulle lubama Jeesusest Kristusest rääkida.“ „Hää küll!“ hüüdis krahw, — „rääkige mida tahate, aga näidate mulle üht ust, mille kaudu wõiksin pääseda sellest põrgust!“

Ja nüüd esimest korda wõis Jumala sulane oma ahnelt kuulawale haigele kuulutada Jeesusest, kes on tulnud patuseid õndsaks tegema. Sõnad langesid kui taewalik seeme hästi küntud põllule. Haige otsis ja leidis peagi rahu usus Jeesandasse Jeesusesse ning wõis alandliku tänuga ja kiitusega anda oma Waimu Lunastaja kätte.

„Wach auf.“

Uueks aastaks!

Uus aasta seisab su ees ja teadmata on, mida ta sulle toob, walusid wõi rõõme. Wäga tähtis on kuidas me weedame selle uue aasta. Iga raiatud päew kaebab kord Jumala ees meie peale. Meie aeg peab kuuluma Jumalale, kellelt ta jaadub.

Misjugukses joovid ja ise omale seda algavat aastat! Kui joovid, et ta tooks sulle rahu ja õnne, siis pead sa seda algama dieeti. Rõige tähtsamad on esimesed sammud, kuidas neid astume. Kui esimesed sammud viivad meid patuteedele, siis on kogu aasta orjamine pattudes ja võib lõppeda hufatuses.

Lastes juhtida algusest peale end Jumalast saame endale võidu aasta. „Oh, võta mind mu Jumal käe kõrvale!“ ... laulad sa. Lase nii sündida. Ta tahab sind viia pöörmisele, päästmisele, rõõmule. Di-justa koe oma elu algada Jumalaga, nagu see naine, kes varem kaua oli kahelnud, kuid uueaasta õöl palves läbi võitles päästmisele. Ja ta sai uueaasta kingina Jumalast suure rõõmu südamesse ja kindla tead-muse, et on päästetud ega pruugi enam huffuda.

Uus aasta peab meid tegema paremaks või pahemaks. Aasta lõpul pole sa enam see, mis alul — midagi on muutunud su elus ja siseimas. Oled sa saanud paremaks või pahemaks! Need, kelle mõte on tõrd igavesele õnnistusele välja jõuda, peavad muutuma aina püha-maks. Ütsti roojane ei pääse igavesesse aumajadesse.

Selle pärast algad dieeti, — algad Jeesusega, siis võidad!

„Et ta aega, mis veel üle on, mitte ei võta enam elada inimeste himude järele, vaid Jumala tahtmise järele!“ 1. Peetr. 4:2.

Haav ei ole õigel kohal.

Keegi kristlik arst kutsuti tõrd rikka mehe juure. See mees oli aga väga rahutu ja kannatamatu. Kirudes ja wandudes rääkis haige, et mesilane olla teda silmnäoõsse nõelanud ja see koht valutada hirmjasti. „Tohtri härra“, lõpetas ta, „mul on kole valu, kas teie ei võiks mind aidata?“ „Kannatage aga“, vastas arst, „küll valu kaob aegamööda ära.“ Sellest hoolimata kurtis ja wandus mees edasi. Arst peatus filmapiil oma töö juures ja ütles: „Mis teie nii väga kurdate: siin ei olegi muud wiga kui see, et haav ei ole õigel kohal.“ „Kus kohal ta siis oleks pidanud olema?“ küsis mees. „Teie keele otsas“, vastas arst. Wanduja jäi wait. Sõber paneme dieeti tähele, kas Jumal meiega nii-sama ei pea toimima?

„Mina ei ole valmis!“

Üks pastor jutustas:

Tõrd kutsuti mind rutuliselt tulema kellegi töömehe juure, kes oli raskesti wigastatud. Suurt heinafoormat sidudes oli ta kuffunud tagur-pidi maha ja nii pahasti selja peale, et teda kanti meelemärfujeta ole-kus koju.

Kui saabusin mehe juure, tabasin arsti eestkojas. Ta tuli para-jasti haige juurest, raputas tõsiselt pead ja ütles, et haige seisuford on lootusetu. Seesmisjed wigastused olid nii rasked, et inimabi paistis wõi-

matuna. Võib olla, etab ta veel ainult mõne tunni, kuid sama hästi võib iga filmapilt sulgeda filmad viimasele unele.

Minu sisseastumisel oli haige meelemärgus ja ütles, mind nähes, nõrga häälega: „Olen rõõmus, et tulite, härra õpetaja. Mina wajan teid!“

„Tulin heameelega teie juure, kuigi olen väga kurb leides teid sarnases raskest seisuforras,“ lausufin. „Kuidas võiksin teid aidata?“

„Do, õpetaja härra. Tean, et huffun sarnaselt kui praegu olen, sest ma pole walmis. Paluge minu eest!“

Haige võis waewalt kõnelda, kuid ta waade ja ta häääl wäljendafid kirjeldamata tusk ja häda.

„Tahan healmeel paluda teie eest. Kuid mida pean ma paluma?“

Haige wastas: „Armu, andeksandmist, andeksandmist — —!“

Wõlwitafin haigewoodi ette ja palufin, et Issand halastaks oma Poja Jeesuse Kristuse pärast selle wiletfa patuse peale ja annaks talle andeks patud.

Kui tõufin jälle üles, märkafin, et mees waenefe tõmbas wiimselt hinge. Võis ta veel armu wastu wõtta — ei tea. Kuid kaua aega jäi mu kõrwu kostma ta hädahüüd: „Mina ei ole walmis!“

Mii oli õpetaja lihtne jutustus.

Kas oled sina walmis?

Mii olge teiegi walmis, sest inimese Poeg tuleb tunnil, mil teie ei mõtle! Luuka 12:40.

Vipu pärast.

Juglis-Hollandi sõja ajal paarisaja aasta eest, tahtis admiral John Warlemugh saada ühe tähtsa sõnumi teise laewa komandõrile. Üsjata oli ta saatnud ühe paadi teise järele wälja. Waenlane oli neid põhja lastnud meestega tükkis.

„Kes tahab ujuda laewale?“ küffis ta wiimaks.

Wäike kajutipois sõffis ette, wõttis wastu kirja ja hüppas merre. Püüfiktuulid wihifefid ta ümber, kuid pois pääffis siiski õnnelikult laewale ja inglased wõitfid lahingu.

„See on hästi tehtud, mu pois,“ ütles admiral poisile, kui kõif oli möõda. „Siin on sulle 100 krooni.“

„Wabandust, ma ei wõtaks seda mitte heameelega,“ ütles pois liigutatult. „Ma ei teinud seda selleks, et saada raha, waid lipu pärast.“

Taft tuligi pärast kuulus merikangelane.

Wahwa pois! Seesuguse meelega peame ka teenima taewast kuningat, mitte mingi tasu pärast, waid lipu — s. o. Jumala au pärast. Seesugused peakfime olema ka meie, usklikud, kes tahawad lippu au sees pidada ja seda kõrgele tõsta.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Kuule, hing, üht tõe sõna, See on sõnum sinule, Jeesus ütleb sulle täna: Ara enam pattu tee!

Koor: Jialgi, ialgi Ara enam pattu tee! Jialgi, ialgi Ara enam pattu tee!

Ara wiibi, wend ja õde, Kutta armutsoonile! Päästja manitus on tõde: Ara enam pattu tee!

Waata usus Jeesu peale! Otsi päästmist hingele; Tuleta neid sõnu meele: Ara enam pattu tee!

Wiisil: Oh anna tuhat teelt ja mulle. P. 141.

Üks aeg on teistest kõige kallim, See on su kutsumise aeg, Mill' Püha Waim sind hüüab waljem: Oh tule koju, kadund poeg! Oh pane seda tähele Ja ära oota homseni!

Küll mitmel wiisil, fagedasti, Su Jumal on sind kutsunud, Mis mõni kord ka wägewasti Su hinge peale mõjunud, Ta täna jälle hüüab sind, Mis waistad talle, armas hing?

Kas jätab teda usse taha, Kes sinu eest on surma läind, Kes igatseb sind õndsaks teha Ja kaugelt sinu järel käind? Oh awa talle hinge ust Ja wõta vastu õnnistust!

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30. (Tal. t. 182.)

Alati mind Jeesus kannab, Oh mis siis weel puudub mul? Kõik ta mulle armust annab, Kui ma loodan tema peal. Jumaliku kindluse tunneb Minu hing ta haawades, ∴ Mis mul ial elus juhtub, Tuleb kõik mu hinge heaks. ∴

Alati mind Jeesus kannab, Tormi sees mu tugi ta; Igal ajal armu annab. Sõõdab eluleiwaga. Kui ka rist siin raskets läheb, Süda leinab, jänutab, ∴ Ta mind eluweega joodab, Ja mind usus kinnitab. ∴

Alati mind Jeesus kannab, Suur ja ime arm on see, Wiimaks taewas elu annab Igauest mu hingele, Kui seal aujärje ees seisjan, Taemaliku ihuga, ∴ Seda laulu ikka laulan: Kõik see tee mind kandis ta. ∴

„Sõuluõhtu“
senti. Tellige ja lewitage!

ilmus! See nägus siurikas jõulualbum peaks olema igas kodus! Hind ainult 25

R a h a l i s i arweid wõib odawalt diendada saates seda P. Sint'i nimele posti jookswale arwele № 353 posti jookswa arwe kaardiga.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmus 1×kuus. Mässab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja taastõid saata toimetaja aadressil P. Sint. — Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446—22.

„Kõlwaja“ (om. R. Kaups) trükk, Keilas 1934.

EESTI
RAHVUÜRAAMATUKOGU